

Д-ръ Тиховъ. За това ти бѣше прѣблѣдѣлъ долѣ.

Павелъ. Когато азъ ѝ поискахъ оная прѣчица, що бѣше взела отъ него, и не ми я даде, ти не видѣли, че се намѣси той. И той я поиска. Тя отказваше; тогава той майсторски я дръпна. Тя сящо я дръпна и тогава тѣ си хванаха рѣцѣтъ. Азъ не стърпѣхъ, намѣсихъ се и отнехъ прѣчката, за да прѣстанатъ тия стискания на рѣцѣ.

Д-ръ Тиховъ. За това ли счупи прѣчката на толкозъ парчета? Азъ тогава подогадихъ, но...

Павелъ. (Задъханъ). О, ако не бѣше мама и татко — неznamъ какво би станало!

Д-ръ Тиховъ. Пази се, Павле. Мжчи се да задушишъ тая необузданостъ. Тя може да причини...

Павелъ. (Разтреперанъ). Това го разбирамъ. Нѣщо повече — осждамъ се послѣ, но защо ми е!

Д-ръ Тиховъ. Тогава добрѣ стори, че си дойде тукъ.

Мълчание.

Чува се настройване на цигулка.

Павелъ. (Щомъ чува — скача). Ето той донесълъ и цигулката си.

Д-ръ Тиховъ. Прощавай. Не е по негова вина. Азъ настоявахъ. Той свири тѣй хубаво. И искахъ да го послушаме. А да знаехъ.

Павелъ. (Нездържанъ). Азъ те моля, иди му кажи да не свири. По единъ неусѣтенъ начинъ разтури компанията. Азъ не мога понесе повече. Немога да слушамъ той да свири, а жена ми да пѣе.